

Arrest

nr. 136 863 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 september 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 december 2014.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde o.a. vast dat verzoeker niet geloofwaardig kan maken dat hij daadwerkelijk bij de jongerenbeweging betrokken was, zijn kennis over de manifestatie op 3 september 2011 te Luanda zeer beperkt is, er fundamentele tegenstrijdigheden zijn tussen verzoekers verklaringen en die afgelegd door zijn echtgenote, thans verzoekster, er geen geloof kan worden gehecht aan de reden waarom verzoekster werd gearresteerd, en verzoekers niet in het bezit zijn van enig document ter staving van hun asielrelaas, identiteit of reisweg.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Zij beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en gekunstelde post factum-verklaringen, en het op algemene wijze ontkennen, vergelijken en minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissingen.

Verzoekers' huidige algemene uitleg dat "er overigens niet meer kan verwacht worden van eerste verzoeker dat hij meer dan drie jaar na de manifestatie zich nog de letterlijke tekst op de pamfletten kan herinneren", neemt niet weg dat van verzoeker, gelet op het feit dat blijkens zijn verklaringen hij deze documenten zou hebben gedrukt en dit/zijn drukwerk de directe aanleiding is van de verklaarde vervolgingsproblemen en dus de kern van het asielrelaas uitmaakt, redelijkerwijze kon worden verwacht tijdens zijn opeenvolgende gehoren (op het Commissariaat-generaal) coherente verklaringen af te leggen omtrent de inhoud van die pamfletten, waar hij echter in gebreke bleef. Van een asielzoeker kan en mag immers in alle redelijkheid worden verwacht dat hij omtrent belangrijke elementen in zijn relaas van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en deze naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Het louter herhalen van en volharden in één versie van de feiten, zoals verzoekers in casu met betrekking tot tal van de vastgestelde contradicties doen, heft, net als de in het verzoekschrift aangehaalde gekunstelde post factum-beweringen, de in de bestreden beslissingen gedane tegenstrijdigheden niet op. Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen de verschillende vastgestelde frappante tegenstrijdigheden en zij bieden er geen aannemelijke verklaring voor. Verzoekers' huidig betoog dat "tijdens het verhoor nooit door tweede verzoekster is gemeld dat eerste verzoeker aan meerdere vergaderingen heeft deelgenomen", mist feitelijke grondslag en alle ernst. Immers, verzoekster verklaarde ten aanzien van de commissaris-generaal dienaangaande immers uitdrukkelijk het volgende: "Hij (= haar man, thans verzoeker) heeft me verteld dat hij 2 of 3 keer deel heeft genomen aan een vergadering" en "Als ik me niet vergis heeft hij 2 of 3 keer deelgenomen aan zo een vergadering" (Gehoorverslag CGVS verzoekster 21 augustus 2014, p. 7), daar waar verzoeker in strijd hiermee tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal steeds uitdrukkelijk aangaf slechts naar één vergadering te zijn geweest. De Raad wijst erop dat van echtgenoten die beweren hun land van herkomst te hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden werd vastgesteld. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben, in tegenstelling tot wat verzoekers -verwijzende naar een als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegd arrest van de Raad van State waarin sprake van verklaringen die niet de kern van de asielaanvraag raken- thans op algemene en allerm minst ernstige wijze voorhouden, geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of betrekking hebben op het vertrek uit het land van herkomst.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Angola.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 november 2014, voeren verzoekende partijen aan dat zij hun betoog in de vraag tot horen wensen toe te lichten. Zij stellen dat er wel degelijk voldoende elementen werden aangebracht in het verzoekschrift en preciseren dat hun kennis over de manifestatie van 3 september 2011 mogelijks beperkt was, maar dat zij duidelijk hebben gesteld dat verzoeker zich pas recent geroepen voelde tot de politiek. In die zin was de informatie die verzoekende partijen konden geven over deze manifestatie wel degelijk afdoende, zoals blijkt uit de gehoorverslagen. Voorst stellen verzoekende partijen dat bezwaarlijk kan volgehouden worden dat hun argumenten in het verzoekschrift gekunsteld zijn, aangezien de onduidelijkheden die in de bestreden beslissingen worden vastgesteld in het verzoekschrift worden verklaard. Verzoekende partijen besluiten dat verzoekster weliswaar heeft verklaard dat haar man aan 2 of 3 vergaderingen heeft deelgenomen, de enige tegenstrijdigheid, maar dat zij een samenkomst met 1 of 2 man eveneens beschouwde als een vergadering en dit dan ook niet kan worden weerhouden als tegenstrijdigheid.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich in wezen louter beperken tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de in de beschikking opgenomen gronden zonder evenwel concrete elementen aan te halen die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Wel voeren ze aan dat verzoekster weliswaar heeft verklaard dat haar man aan 2 of 3 vergaderingen heeft deelgenomen, de volgens hen enige tegenstrijdigheid, maar dat zij een samenkomst met 1 of 2 man eveneens beschouwde als een vergadering en dit dan ook niet kan worden weerhouden als tegenstrijdigheid, doch de Raad stelt vast dergelijke vergoelijking niet kan volstaan om deze tegenstrijdigheid te weerleggen, temeer verzoekster duidelijk verklaard heeft dat haar echtgenoot 2-3 keer heeft deelgenomen aan zo een vergadering met **een groep mensen** (zie gehoorverslag CGVS

van 21 augustus 2014, 7). Bovendien doet dit geen afbreuk aan de overige in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden. Zo konden verzoekende partijen niet plaatsen of zij nog samen aanwezig waren toen de neef bij hen thuiskwam of niet en stemden hun verklaringen tijdens het eerste gehoor met betrekking tot hoe verzoekster haar oom kon opbellen eveneens niet overeen. Dat dit dus de enige tegenstrijdigheid zou zijn, kan dan ook bezwaarlijk worden volgehouden. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen slechts beperkte informatie konden geven over de jongerenbeweging waarin ze zich hebben verdiept. Waar verzoekende partijen ter terechtzitting aangeven dat hun kennis over de manifestatie van 3 september 2011 mogelijks beperkt was, maar dat zij duidelijk hebben gesteld dat verzoeker zich pas recent geroepen voelde tot de politiek, wijst de Raad er op dat van iemand die van zichzelf verklaart dat hij opeens interesse heeft in politiek en die verklaart dat hij er zich in begon te verdiepen, verwacht kan worden dat hij meer weet over die beweging waar hij bij betrokken wil zijn en dus ook opzoekt wie de leider is en zich hieromtrent informeert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Angola.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS